

og Blade, som „Berlingske Tidende“ og et Højreblad som „Kolding Avis“, have i denne Sag erklæret, at der foreligger saa meget bevist i denne Sag under Forhørene, at det er en Utilbørlighed, at denne Kvinde kunde være Forstanderinde. Omvendt har man fra den Del af Pressen, som støtter Justitsministeren i denne Sag, varmt taget den angrebnes Parti.

Maa jeg til Belysning af den Argumentation, Justitsministeren anvender i denne Sag — jeg skal ikke komme ind paa hans Argumentation i andre Sager —, blot henviser til, at Justitsministeren siger Spalte 2909 i Sagen om „Hebron“: „Der er ikke oplyst noget som helst om, at hun“ — det er Fru Bransholm — „blot i et eneste Tilfælde som Straf har dikteret, at en Pige ikke maatte faa noget at drikke“. Jeg tager blot dette ene og saa et enkelt andet Eksempel. Som Følge af Formandens Anmodning kan jeg jo ikke komme nærmere ind paa Sagen. Altsaa, den højtærede Justitsminister siger: Det er ikke konstateret i et eneste Tilfælde, at Fru Bransholm har dikteret, at Piger ikke maatte faa noget at drikke. Men saa læse vi i „Hebron“forhørene Side 223 følgende Skrivelse:

„København, d. 9. Novbr. 1907.

Hr. Dr. med. Niels Muus.

Under en af mig indledet Undersøgelse af Forholdene paa Børnehjemmet „Hebron“ er det oplyst, at nogle af de derværende Elever som Straf have været indelukkede paa deres Kammer, og at de under Opholdet der have faaet mindre og anden Kost, end de fik under almindelige Forhold, og at de i nogle Tilfælde intet have faaet at drikke i indtil en Uge“.

Skrivelsen er undertegnet Schrøder. Den højtærede Justitsminister staar selvfølgelig som Justitsminister med megen Autoritet; man gaar ud fra, at hvad Justitsministeren siger, er sandt, og at han ikke efter at have gennemgaaet Forhørene vil fremkomme med nogen Urigtighed, og navnlig, at han ikke vil gøre det her i dette Tilfælde, hvor han overfor mig og overfor andre har været saa stærk i at fremsætte Paastande om, at vi fremkomme med Uvederhæftigheder. Men den højtærede Justitsminister erklærer her overfor mig og overfor Flertallet i denne Sal, ud til Offentligheden, at Fru Bransholm har ikke i et eneste Tilfælde dikteret som Straf, at Børnene skulde tørste. Og saa foreligger der her en Skrivelse fra Overretsassessor Schrøder til Justitsministeriets egen Konsulent i Medicinalsager, ifølge hvilken

Fru Bransholm ikke i et, men i flere Tilfælde har givet Børnene, naar de bleve straffede med Arrest, yderligere Straf ved at nægte dem Drikke i indtil en Uge. Fortsættelsen af Skrivelsen gaar ud paa at spørge vedkommende Doktor, om han anser det for farligt for Børnenes Sundhed. Det minder mig noget om den Fremgangsmaade, man baade her og i andre Lande brugte i gamle Dage, naar man anklagede gamle Koner for Trolddom, og man ønskede at underkaste dem Tortur for at faa dem til at tilstaa. Saa forespurgte man nemlig højtideligt en af Datidens Læger, om han mente, vedkommende kunde taale Torturen. Et saadant Spørgsmaal fra Overretsassessor Schrøder forekommer mig for Resten ganske overflødig. Jeg betragter dette, at tørste en Pige, overhovedet at tørste Mennesker, men navnlig som her at nægte Børn Drikke i 8 Dage, som fuldkomment Barbari, og naar man kan forsvare det fra Overværgeraadets Side, fra Justitsministerens Side, saa forekommer det mig, at saa ere vi langt ude. Men saa megen Raahed er der heller ikke i Sindene, det er der ikke. Kun i ganske faa. Der findes i alle Lejre, i Overklassen, i Middelklassen, i Arbejderklassen et Flertal, som ikke kan forstaa en saadan Raahed og Barbari, der har sit Udspring fra den gammeldags Opfattelse, som gav sig Udtryk f. Eks., naar Biskop Peter Palladius siger om Børnene: „Gør dem smukt blaa paa Lænder og Ryg, at de ej gøre noget ondt Stykke, Ris gør godt Barn“. Det er denne middelalderlige Opfattelse, som den højtærede Justitsminister gør sig til Talsmand for.

Lad mig endelig nævne et andet Eksempel som Vidnesbyrd om den højtærede Justitsministers Maade et argumentere paa. Det findes Sp. 925 i Rigsdagstidenden, hvor Justitsministeren siger i Anledning af min Omtale af „Flakkebjerg“: „Det kan være meget rigtigt, som det ærede Medlem siger, at der er kommet en Forstander paa „Flakkebjerg“, som mener at kunne undvære denne Straffemyndighed“ — det er Pryglene. „Jeg vil ønske og haabe, at han kan undvære den“.

Formanden: Jeg vil henstille, om det er nødvendigt, at det ærede Medlem tager hele denne Flakkebjergsag op for at tage Stilling til et Ændringsforslag om Understøttelse til Fru Bransholm.

Sabroe: Jeg er jo nødt til at svare den højtærede Justitsminister, men jeg